

HERG BENET PASIORT

INIMA
MĂDĂLĂTE
GĂURII
NEGRE

JASMINE WARGA

INIMA MEA ȘI ALTE GĂURI NEGRE

Jasmine Warga

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

My Heart And Other Black Holes
Copyright © 2015 by Jasmine Warga

Copyright © 2017 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Elemente ilustrație: © Pakpong Pongatichat | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARGA, JASMINE

Inima mea și alte găuri negre / Jasmine Warga. - București :
Editura Herg Benet, 2017
ISBN 978-606-763-092-3

821.111

Tipărit la ArtPrint

inimă
mea și alte
GĂLRI
NEGRE

JASMINE WARGA

Traducere din limba engleză de
Cristina Nemerovski

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2017

FRAGMENTE DIN CARTE

*Adevărata călătorie a descoperirii
nu înseamnă căutarea de noi peisaje,
ci a privi cu noi ochi.*

— Marcel Proust —

MARȚI, 12 MARTIE

26 de zile rămase

Muzica, mai ales cea clasică, și mai ales *Requiemul* lui Mozart în Do minor, are energie cinetică. Dacă ascuți suficient de atent, poți auzi arcușul viorii tremurând deasupra coardelor, gata să aprindă notele. Să le pună în mișcare. Și, odată ce notele sunt în aer, se lovesc unele de altele. Luminează. Explodează.

Mi-am petrecut o grămadă de timp întrebându-mă dacă tot așa te simți și atunci când mori. Dacă ăsta e și sunetul pe care-l faci când mori. Dacă voi izbucni și eu exact ca acele note, îmi voi striga ultima durere, după care voi rămâne tăcută pentru totdeauna. Sau dacă mă voi transforma într-un murmur neclar pe care abia îl auzi, dar care e mereu acolo, dacă ascuți cu atenție. Să fiu sinceră, îmi petrec cea mai mare parte a timpului gândindu-mă la moarte, la uitare, la sfârșit.

Dacă nu aș fi avut oricum obsesia mea legată de moarte, cu siguranță m-aș fi molipsit cu ea lucrând ca operator telefonic la firma Tucker – Idei pentru Vânzări. Din fericire pentru ei, nu pot fi trași la răspundere, fiindcă eu

aveam problema asta de dinainte.

Tucker – Idei pentru Vânzări este o firmă de comerț prin telefon, care are sediul în subsolul unui mall căzut în uitare, de pe o stradă prăfuită. Câteva mese din plastic gri care au fost cel mai probabil cumpărate la pachet cu preț redus de la Costco sunt aliniate una lângă alta, și fiecare angajat are la dispoziție un telefon și un computer. Încăperea miroase a mușeșor, combinat cu cafea arsă. Îmbietor.

Momentan, facem un sondaj pentru Concedii în Paradis. Vor să știe pe ce pun mai mult oamenii preț în concediile lor – pe calitatea mâncării și băuturii sau pe confortul camerelor de hotel. Formez următorul număr de telefon de pe lista mea: doamna Elena George, care locuiește pe Strada Dudelor.

— Alo?, îmi răspunde o voce pițigăiată.

— Bună ziua, doamna George. Sunt Aysel și vă sun din partea firmei Tucker – Idei pentru Vânzări, TIV, legat de Concedii în Paradis. Aveți un minut să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Din vocea mea lipsește ciripitul vesel pe care-l au majoritatea colegilor mei. Asta e, nu sunt angajatul model de la TIV.

— V-am mai spus o dată să nu mă mai sunați la numărul ăsta!, zice doamna George și-mi închide în nas.

Poți fugi, dar nu te poți ascunde, doamna George. Pe istoricul convorbirilor, notez lipsa ei de interes față de subiect. Pare că nu-și dorește o vacanță de două săptămâni

în Hawaii, ofertă limitată. Regret profund, Concedii în Paradis.

Să dau două telefoane unul după altul, fără pauză, e prea mult pentru mine, așa că îmi îndrept atenția spre computer. Singurul avantaj al jobului meu este accesul liber și nelimitat la internet. Dau dublu click pe browser și mă loghez înapoi pe Schimbări Definitive, site-ul meu preferat în clipa asta.

— Aysel!, se răstește la mine domnul Palmer, pronunțându-mi numele greșit, ca întotdeauna.

Este Uh-zel, nu Ay-zel, dar pe el îl doare undeva.

— De câte ori mai trebuie să-ți spun să nu-ți mai faci atât de lucru la computer?

Face un semn spre jurnalul cu evidența convorbirilor.

— Mai ai o grămadă de numere acolo!

Domnul Palmer este genul ăla de persoană care ar putea să-și schimbe întreaga viață dacă măcar o dată, o singură dată, ar merge la un alt frizer. Momentan are o freză tip castron, care se potrivește mai degrabă băieților deșirați de clasa a șasea. Îmi vine să-i spun că o tunsoare cu cărare într-o parte i-ar scoate mai bine în evidență linia maxilarului, dar bănuiesc că o duce destul de bine alături de doamna Palmer, așa că nu caută să se reinventeze. Mda, domnul Palmer n-are deocamdată o criză a vârstei mijlocii.

Urăsc s-o spun, dar sunt un pic invidioasă pe el. Cel puțin, el ar putea fi reparat, dacă și-ar dori asta. Câteva ajustări din foarfecă și ar fi ca nou. Pe mine, în schimb,

n-ar putea să mă repare nimic.

— Ce-i?, spune domnul Palmer când mă surprinde privindu-l atent.

— Aveți un păr frumos, îmi zic și mă învârt cu scaunul.

Cu alte cuvinte, am mințit: jobul meu are două avantaje. Internet gratis și nelimitat, plus faptul că pot sta într-un scaun care se rotește.

— Ce?, mormăie el.

— Aveți un păr frumos, repet eu. V-ați gândit vreodată să-l purtați altfel?

— Știi, mi-am asumat un risc atunci când te-am angajat.

Își flutură degetul ridat foarte aproape de fața mea.

— Toată lumea din oraș mi-a zis că o să fii o belea. Din cauza... știi tu...

Se poticnește și își ia privirea de la mine.

Din cauza lui taică-tu, îmi completez eu fraza în minte. Gura mi se umple de acel gust acru, metalic, pe care am învățat să-l asociez cu situațiile umilitoare.

— Mă duc să mai dau telefoane.

Domnul Palmer nu spune nimic; se uită doar la cele trei bannere uriașe, lucioase, care au fost atârinate de curând pe peretele din spate al biroului. În fiecare din ele apare Brian Jackson, pozând în poziții studiate – brațele încrucișate pe piept, brațele ridicate deasupra capului în semn de victorie, brațele lăsate libere de o parte și de alta a corpului. Pielea i-a fost prelucrată în Photoshop să pară perfectă, dar nu a fost nevoie să-i înfrumusețeze și părul

blond cenușiu sau ochii de un albastru strălucitor. Și eu știu – pentru că am trecut de atâtea ori pe lângă el pe holurile școlii – că mușchii lui de la picioare chiar au dimensiunile alea impresionante. În josul fiecărui banner uriaș sunt scrise, cu roșu, cuvintele „Originar din Langston, Kentucky, medaliat la Olimpiadă pentru Sărituri“.

Bannerul nu spune nimic despre primul băiat din Langston care aproape că se calificase la Olimpiadă. Dar nici nu are nevoie s-o facă. În timp ce-l privesc pe domnul Palmer studiind atent posterele, îmi dau seama că se gândește la băiatul ăla – primul băiat. Aproape toți cei care privesc fruntea transpirată a lui Brian Jackson și mușchii lui de la picioare nu se pot opri să nu se gândească la Timothy Jackson. Și toți cei care văd bannerul și apoi mă văd pe mine cu siguranță se vor gândi la Timothy.

Într-un final, domnul Palmer își desprinde ochii de pe poster și se întoarce spre mine. Nu mă poate privi în ochi, totuși. Se uită undeva deasupra capului meu și își drege vocea.

— Poate ar fi mai bine dacă nu ai veni la muncă mâine.

Îmi apăs coatele în suprafața tare a mesei, dorindu-mi să mă topesc și să mă contopesc cu plasticul gri. Să mă transform într-un amestec sintetic de polimeri, care nu pot simți nimic și nu se pot mișca. Îmi simt pielea începând să se învinețească sub greutatea corpului meu care o apasă și mă concentrez pe durerea surdă, intonând în surdină *Toccată* lui Bach. Mintea mi se umple cu sunetele

grele și întunecate de orgă și îmi imaginez clapele aranjându-se singure sub forma unei scări, care duce spre un loc pustiu și tăcut. Un loc departe de TIV, departe de domnul Palmer, departe de toți și de toate.

Domnul Palmer pare să interpreteze greșit tăcerea mea drept confuzie, nu drept ceea ce este, un chin complet, groaznic. Își întinde mâinile în față, frecându-le una de alta ca și cum le-ar spăla cu săpun. Trezesc, se pare, acest sentiment în mulți – nevoia de a-ți curăța mâinile după ce stai de vorbă cu mine.

— După cum poate știi, mâine vom da telefoane din partea orașului Langston, ca să încercăm să aducem cât mai multă lume la maratonul de sâmbătă. Pentru Brian Jackson.

Vocea domnului Palmer tremură puțin, iar privirea lui se întoarce iarăși spre banner, ca și cum concentrarea pe care Brian Jackson o are în poză i-ar putea da și lui curaj să continue.

Iar magia înfăptuită de Brian pare să dea roade pentru domnul Palmer, fiindcă își regăsește tonul obișnuit.

— Brian vine acasă în weekend din tabăra de antrenament, și orașul vrea ca fiecare dintre noi să-l întâmpinăm cu multă căldură. Și, deși știi că ți-ai dori să ne ajuți, mă tem că unii dintre clienții noștri ar putea să nu se simtă în largul lor dacă i-ai invita tu la maraton, pentru că, ei bine, pentru că tatăl tău... și deși știi că nu tu ai fost cea care... nu e vina ta...

Vocea lui își pierde volumul. Continuă să vorbească,

dar se împiedică în cuvinte și nu prea mai pot să înțeleg ce spune. Mi se pare că este un amestec între o scuză, o explicație și o acuzație.

Încerc să nu râd. În loc să mă fixeze pe absurditatea faptului că aparent nu sunt destul de atractivă nici măcar pentru a opera ca agent de vânzări prin telefon, prefer să mă concentrez pe felul în care domnul Palmer a ales să folosească termenul de „client“. Nu cred că persoanele pe care le hărțuim zilnic cu telefoane se consideră clienți, ci mai degrabă victime. Și, mulțumită tatălui meu, sunt foarte pricepută la a-i face pe toți să se simtă ca și cum chiar ar putea fi viitoarea victimă.

Nervos, cu fața roșie ca racul, domnul Palmer se îndepărtează de biroul meu și începe să se plimbe printre rânduri. O roagă pe Marie să nu mai mestece gumă, și pe Tony să se abțină de la a mai da cu grăsime de la hamburger pe tastatură.

Imediat ce domnul Palmer e la o distanță sigură de masa mea, deschid din nou fereastra de la Schimbări Definitive. Spus foarte pe scurt, Schimbări Definitive este un site pentru oamenii care își doresc să moară. Există mii de astfel de site-uri. Unele sunt mai trăsnete decât altele, câteva sunt mai nișate, destinate direct celor care și-au ales deja metoda, cum ar fi să zicem sufocarea, sau sunt destinate unui anumit tip de persoană, ca atleții care au suferit un accident și sunt deprimați, sau alte rahaturi din astea. Încă nu am găsit unul dedicat fiicelor nedorite ale unor criminali feroce, așa că pentru moment

Schimbări Definitive e locul potrivit pentru mine.

Site-ul lor este simplu, nu are chestii care să se miște sau genul de HTML penibil, de începător. E negru cu alb. Elegant, clasic. Asta dacă un site destinat sinuciderii poate fi elegant. Sunt grupuri de discuții și forumuri, și asta caut în special. De curând, am devenit cu adevărat interesată de secțiunea numită Parteneri de Sinucidere.

Chestia cu sinuciderea, pe care cei mai mulți oameni nu o înțeleg, este că poate fi foarte dificil de dus până la capăt. Știu, știu. Terapeuții și îndrumătorii o lălăie la nesfârșit despre cum sinuciderea este „soluția pentru cei lași“. Și cred că este – adică, vreau să spun, chiar renunț, mă predau. Fug de gaura neagră în care s-a transformat viitorul meu. Dar numai fiindcă e o lașitate nu înseamnă că va fi ușor de făcut.

Ce mă îngrijorează pe mine e că instinctul de auto-conservare ar putea să fie prea puternic. E ca și cum creierul meu plin de depresie și corpul meu foarte-mult-în-viață sunt într-o luptă permanentă unul cu celălalt. Mă tem că trupul meu ar putea să câștige în ultimul moment bătălia, cu vreun impuls imbecil de-al lui, și mă voi trezi că am făcut treaba numai pe jumătate.

Nimic nu mă sperie mai tare decât o încercare nereușită. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să sfârșesc într-un scaun cu rotile, să mănânc doar hrană lichidă și să fiu supravegheată de o asistentă impertinentă care are o obsesie deloc secretă pentru un reality show siropos.

Așa că ăsta e motivul pentru care în ultima vreme tot

trag cu ochiul la secțiunea Parteneri de Sinucidere. Cred că așa funcționează: îți găsești pe cineva la fel de ratat ca tine, care locuiește în apropiere, și îți plănuiești finalul împreună cu el. Astfel, sinuciderea devine o chestie de grup, și apare și presiunea de a o duce până la capăt. Din ce-am înțeles, e o metodă destul de eficientă. Treceți-mă și pe mine pe listă.

Mă uit rapid printre postări. Niciuna nu pare să mi se potrivească. Fie potențialii parteneri sunt prea departe (De ce naiba atât de mulți oameni din California vor să-și zboare creierii? Parcă vecinătatea oceanului te făcea mai fericit?), fie nu au vârsta potrivită (Chiar nu mi-ar plăcea deloc să mă amestec cu vreun adult care are probleme în căsnicie. Mămicile din suburbii, care suferă de depresie, chiar nu-s pentru mine).

Îmi trece prin cap să-mi scriu propriul anunț pe site, dar nu sunt sigură ce ar trebui să spun. De asemenea, nimic nu mi se pare mai deplorabil decât să te expui acolo, încercând să găsești un partener, și apoi să fii refuzat. Mă uit peste umăr și-l văd pe domnul Palmer, la câteva rânduri distanță. Îi masează umerii Tinei Bart. Întotdeauna masează umerii Tinei Bart. Poate nu e chiar așa de fericit cu doamna Palmer pe cât îmi imaginam.

Domnul Palmer mă surprinde uitându-mă la el și-mi face un semn din cap. Mă strâmb haios în direcția lui, apoi apuc telefonul și formez următorul număr de pe listă: Samuel Porter, care locuiește pe Bulevardul Galveston.

În timp ce ascult sunetul familiar al telefonului, computerul scoate un bip. La naiba. Mereu uit să opresc sonorul.

Laura, femeia între două vârste care lucrează lângă mine și care poartă un ruj prea aprins pentru fața ei gălbejită, ridică o sprânceană în direcția mea.

Dau din umeri.

— Cred că își face un update, o lămuiesc doar din mișcarea buzelor, fără a pronunța cuvintele.

Își dă ochii peste cap. Aparent, Laura este un bun detector de minciuni.

Domnul Samuel Porter nu răspunde la telefon. Mă gândesc că nu moare după pîna coladas. Îmi pare rău pentru Concedii în Paradis.

Las jos telefonul și dau din nou click pe Schimbări Definitive. Se pare că a scos un bip pentru că cineva a postat un mesaj nou pe forum. E intitulat *7 aprilie*. Îl deschid:

Recunosc, la început m-am gândit că asta e o chestie stupidă. Întreg rostul sinuciderii este să fii singur pentru totdeauna, așa că n-am înțeles niciodată cum aș putea să-mi doresc s-o fac împreună cu cineva. Dar ceva s-a schimbat. Sunt stresat că ar putea să-mi fie frică în ultimul moment sau ceva de genul'. Mai sunt și alte chestii, dar aș prefera să nu intru aici în amănunte.

Am doar câteva cerințe. Prima, nu vreau s-o fac cu o persoană care are copii. E ceva prea trist pentru mine. A doua, nu trebuie să locuiești la mai mult de o oră distanță de mine. Știu că e destul de dificil, pentru că locuiesc practic în mijlocul pustietății,

dar asta este. A treia, va trebui s-o facem pe 7 aprilie. Data nu este negociabilă. Dacă vrei mai multe informații, scrie-mi.

FrozenRobot

Mă uit pe alte postări ale lui FrozenRobot și încerc să nu-i judec pseudonimul. Dar, pe bune, FrozenRobot? Îmi dau seama că toți de aici sunt puțin labili psihic – ok, foarte labili psihic, dar chiar și așa. Trebuie să ai puțină demnitate.

Aparent, FrozenRobot este băiat. Are șaptesprezece ani, deci cu un an mai mare ca mine. Asta ar fi în regulă. A, și este din Willis, Kentucky – la un sfert de oră distanță de mine.

Simt un curent trecându-mi prin tot corpul și îmi amintesc vag că așa te simți când ești entuziasmat. FrozenRobot pare că a picat la fix. Poate că, pentru prima dată în viață, am noroc. Trebuie să fie un semn din partea universului: dacă singura dată când ești norocos e atunci când îți planifici sinuciderea, e clar că-i timpul s-o ștergi de aici.

Citesc încă o dată mesajul. 7 aprilie... îmi convine. Azi este 12 martie. Aș putea să mai rezist încă o lună.

— Aysel, zice din nou domnul Palmer.

— Ce e?, răspund, de abia acordându-i un strop de atenție.

Vine spre mine și se așază în spatele meu, apoi îmi atinge ușor ecranul computerului. Încerc să închid fereastra.

— Uite, nu-mi pasă ce faci tu în timpul liber, dar

nu-ți aduce problemele cu tine la muncă. Pricepi?

Vocea lui sună teșită, ca o pernă veche de pe o canapea pe care a stat toată lumea cu fundul. Mi-ar părea rău pentru domnul Palmer, dacă aş mai avea păreri de rău și pentru alți oameni în afară de mine.

Mă hazardez să presupun că domnul Palmer nu este familiar cu Schimbări Definitive. Probabil își imaginează că mă uit pe vreun site al fanilor heavy metal sau ceva de genul. Habar nu are domnul Palmer, dar mie îmi place muzica instrumentală și blândă. Oare nu l-au învățat părinții lui să nu se lase pradă stereotipurilor? Doar pentru că sunt o fată de șaisprezece ani, cu păr creț și rebel, care poartă gri și negru, și dungi în fiecare zi, nu înseamnă că nu pot aprecia un solo drăguț de chitară sau un concert de pian ca lumea.

După ce domnul Palmer se îndepărtează, o aud pe Laura pufnind batjocoritoare.

— Ce-i?, zic.

— Nu ai internet acasă?

Se încruntă înspre mine. Bea din paharul cu cafea oferită gratis, iar marginea lui e murdară de rujul ei oribil.

— N-ai un aparat de cafea acasă?

Ridică din umeri și, chiar când încep să cred că s-a sfârșit conversația noastră, spune:

— Dacă vrei să te omori, n-ai decât. N-o să încerc să te opresc. Dar numai promite-mi că n-ai s-o faci aici. Nu vreau să fiu pusă să curăț după tine.

Mă uit în jos, la tastatură. Firimituri de biscuiți sunt înfipte între taste, iar F-ul este verde, pătat. Și chiar atunci mă hotărâsc – o să-i scriu lui FrozenRobot.

7 aprilie rămâne.

MIERCURI, 13 MARTIE

25 de zile rămase

Singurele ore la care chiar sunt atentă sunt cele de fizică. Nu sunt vreun geniu într-ale științei – departe de asta –, dar este singura materie care cred că ar putea avea niște răspunsuri la întrebările mele.

Vreau să zic, la ora de engleză citim poezii scrise de poeți deprimați. Nu mă ajută cine știe ce. Profa, doamna Marks, și-a făcut un scop în viață din a încerca să descrie ce au vrut să spună autorii. Din punctul meu de vedere, e destul de evident ce voiau să exprime: sunt deprimat și îmi doresc să mor. E aproape dureros să-i privesc pe colegii mei cum analizează fiecare vers, căutându-i semnificații ascunse. Nu există înțelesuri ascunse. Oricine a trăit acel gen de tristețe profundă îți poate spune că nu e nimic frumos, artistic sau misterios la depresie.

Depresia este ca o greutate care te apasă și de care nu poți scăpa orice ai face. Te strivește, făcând până și cele mai banale și simple lucruri, cum ar fi să-ți legi șireturile sau să mesteci o felie de pâine prăjită, să îți se pară la

fel de grele ca escaladarea unui vârf de munte. Depresia este o parte din tine: e în oasele și în sângele tău. Dacă e ceva ce știi sigur despre ea, e că nu poți scăpa niciodată de acolo.

Și sunt convinsă că știi mai multe despre asta decât oricare dintre colegii mei. Când îi ascult cum vorbesc fără noimă, mi se face pielea de găină. Așa că, pentru mine, ora de engleză e ca un film documentar cu veverițe oarbe care încearcă să găsească alune. Doamna Marks o să spună: „Haideti să aruncăm o privire la versul ăsta. Aici, poetul John Berryman spune: *Viața, prietenii ai mei, este plictisitoare*. Ce credeți că a vrut de fapt să exprime?“ . Colegii vor începe să vocifereze, să strige chestii ridicole cum ar fi: „N-avea pe nimeni cu care să iasă în oraș sâmbătă seara!“ sau „Campionatul de fotbal se terminase și nu era nimic interesant de văzut la TV!“ .

Am nevoie de tot autocontrolul din lume ca să nu mă ridic în picioare și să zbir: „Era doar al naibii de trist. Asta e tot. Asta e ideea. Știe că viața nu va mai fi nimic în afară de asta, pentru el. Va rămâne mereu același rahat monoton și deprimant. Plictisitor, trist, plictisitor, trist. Vrea doar să se termine totul odată“ . Dar asta ar însemna să răspund la ore, ceea ce mi-ar încălca una dintre regulile personale. Nu particip niciodată la ce se întâmplă în jurul meu. De ce? Pentru că sunt deprimată ca naiba. Doamna Marks îmi aruncă din când în când o privire, ca și cum ar ști că eu înțeleg ce a vrut John Berryman să spună, dar nu îmi strigă numele niciodată.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

EDITURA HERG BENET

Bun de tipar: mai 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet: Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Aysel, o adolescentă de șaisprezece ani pasionată de fizică, este obsedată să-și planifice sinuciderea. Cu o mamă care nici nu o poate privi fără să se cutremure, colegi răutăcioși și un tată a cărui crimă a dat peste cap micul oraș, Aysel este pregătită să-și transforme energia potențială în neant. Este doar o problemă, însă: Aysel nu e convinsă că are curajul s-o facă singură. Dar odată ce descoperă un site cu o secțiune care se cheamă Parteneri pentru Sinucidere, Aysel crede că a găsit soluția: un adolescent cu pseudonimul FrozenRobot (aka Roman), bântuit de o tragedie de familie, își caută și el partener.

Deși Aysel și Roman nu au nimic în comun, în scurt timp ajung să-și găsească fiecare locul în viața distrusă a celuilalt. Pe măsură ce planul lor de sinucidere începe să capete contur, Aysel se întreabă dacă într-adevăr vrea să meargă până la capăt. În cele din urmă, ea trebuie să aleagă între dorința de a muri și încercarea de a-l convinge pe Roman să trăiască, pentru a-și descoperi energia potențială împreună. Numai că Roman ar putea să nu se lase convins.

„Warga vorbește despre depresie și sinucidere în rândul adolescenților cu onestitate și empatie.“

— Publishers Weekly —

„Sinceră și plină de emoție. Orice adolescent care s-a simțit neînțeles se va regăsi în personajele – excepțional conturate – Aysel și Roman.“

— Kirkus Reviews —

„Cu o inteligență ieșită din comun și o sensibilitate dusă la extrem, Warga ne dăruiește un roman care are melodicitatea lui Mozart, logica fizicii avansate și perspectiva corectă pentru a vedea legătura dintre ele. Este ceva complet nou, o carte frumoasă, care te mișcă și care în mod neașteptat este o pledoarie pentru viață.“

— Chris Lynch —

ISBN 978-606-763-092-3

9 786067 630923 >

www.hergbenet.ro